

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Pamela Redmond Satran
YOUNGER

First published by Downtown Press, 2005

Copyright © 2005 by Pamela Redmond Satran

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01491-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Pamela Redmond Satran

mlada

Prevela Snežana Janković

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2015.

Mojoj ćerki, Rori Satran

Prvo poglavlje

Umalo nisam zakasnila na trajekt.

Bila sam uplašena. I nervozna. Nisam umela da se snađem u toj skupini mladih ljudi koji su žurili ka trajektu, našoj vezi sa Njujorkom.

I to ne samo Njujorkom već i samim centrom grada i dočekom Nove godine. Što sam više razmišljala o tome, to su mi se više znojili dlanovi, a noge klecale baš kao i onda kada sam se popela na vrh Empajer stejt bildinga i pokušala da pogledam dole. Što bi rekla moja ćerka Dajana – srce mi je sišlo u pete.

Trebalo je da se okrenem i vratim kući, u moje mirno predgrađe – *vatromet bih ionako bolje videla na TV-u* – ali nisam mogla da izneverim Megi, koja me je po toj hladnoći čekala na Donjem Menhetnu. Megi, moja stara i dobra prijateljica, nije volela mobilne telefone. Baš kao ni kompjutere, automobile, a ni to da za doček ostane u Nju Džerziju. Sa šesnaest godina Megi je roditeljima, inače zakletim katolicima, priznala da je lezbijka, otisnula se u svet i počela da se bavi umetnošću. Bila je vrlo odgovorna. I zbog toga nisam mogla odustati u poslednjem

momentu. Šta sam drugo mogla nego da priđem bliže i suočim se sa sudbinom.

Makar sam bila prva u redu za ukrcavanje na sledeći trajekt. Veče je bilo veoma hladno, ali nisam odustajala. Trudila sam se da zadržim poziciju i ne dopustim da neko stane ispred mene. Većinu tih klinaca koji su zajedno sa mnom stajali na pristaništu poznavala sam još dok su bili u vrtiću.

Tada se dogodilo nešto neobično. Dok sam stajala i branila moju teritoriju, zapravo sam poželela da odem do grada – ne samo da bih udovoljila Megi već i samoj sebi. Videvši odsjaje sve te raznobojne svetlosti Menhetna na tamnoj površini vode, pomislila sam da je Megi bila u pravu. Doček Nove godine u Njujorku bio je baš ono što mi je trebalo. Promeni nešto, kazala mi je. Uradi ono što nikada do sada nisi učinila. Zar me nije baš to što sam uvek radila sve ono što se očekivalo od mene – smotreno i ispravno – nije dovelo do ludila koje sam sada osećala? Jeste, a niko više od mene nije želeo promenu.

I kada se spustila rampa na trajektu, pojurila sam napred. Bila sam odlučna u tome da prva zakoračim uz stepenice, da pre svih stignem do palube, odakle ću moći da gledam svetla Njujorka. Po glasovima rekla bih da su mi bili za petama, ali prva sam se uhvatila za metalnu šipku na ogradi. Čvrsto sam je stisnula i pokušala da dođem do daha. Začuo se zvuk brodskog motora. Miris benzina ispunio je luku, ali, uprkos tome, duboko sam udahnula punim plućima dok smo se odvajali od obale. Evo me, pomislila sam: živa sam i zdrava i idem u susret noći u kojoj je sve moguće.

Tek tada sam primetila da sam bila sama na palubi. Svi ostali tiskali su se u kabini, čija su stakla bila zamagljena od daha

tolikog broja ljudi. Očigledno da se jedino ja nisam uplašila hladnoće, malo vetra, malo prskanja ledene vode – dobro, malo više prskanja – usled kretanja broda koji se poput metalnog džina borio sa talasima. Isplatilo se, s obzirom na prizor. Uživala sam u pogledu na Kip slobode i svetla grada.

Dok sam sve jače stiskala metalnu šipku i čestitala sebi na neverovatnoj hrabrosti, brod je sve više usporavao. Motor je prestao da radi i u momentu mi se učinilo kao da smo stali usred luke. Baš kada sam se zapitala da li je to značilo da ćemo potonuti ili da ćemo napraviti pauzu nasred vode, brod se ponovo pokrenuo. Okrenuo se i krenuo dalje. Nazad u Nju Džerzi? Možda je i kapetan, baš kao i ja, imao nedoumice u vezi sa dočekom Nove godine na Menhetnu.

Ali ne. Kada se okrenuo i zauzeo kurs, brod je nastavio ka gradu. Sada sam pogledom ispraćala veliki sat i pristanište Hobokena i mračnu luku Nju Džerzija. Pogledala sam preko ramena u osvetljenu, zamagljenu kabinu broda pred kojom se pružao pogled na Njujork. Bila je toliko puna da nije bilo šanse da uđem. Na hladnoći i potpuno sama, bila sam okrenuta Nju Džerziju. Moja životna priča.

Pola sata kasnije, podruku sa Megi, lutala sam ulicama, ljuta na sebe što sam obula visoke potpetice. Zavidela sam prijateljici na njenim zelenim, dubokim i udobnim čizmama. U farmerkama i dugom kaputu, koji je ličio na vreću za spavanje, nesmetano je koračala pored mene. Na glavi je imala kapu sa motivima leopardovog krzna, ispod koje su joj sa ušiju visile minduše i plišani šal oko vrata.

„Jesmo li blizu?“, pitala sam je nabadajući na štiklama.

„Hajde“, rekla mi je i odvukla me sa prepunog trotoara Zapadnog Brodveja u mračnu sporednu ulicu. „Idemo prečicom.“

Zastala sam, uplašeno gledajući duž tamne i prazne ulice. „Neko će nas silovati.“

„Ne budi tolika kukavica“, nasmejala se Megi i povukla me za sobom.

Lako je njoj to reći: Megi od osamnaeste godine živi u velikom gradu, još od onog vremena kada se moglo prespavati na klupi u parku. Imala je svoj stan, čitav jedan sprat preuređen u atelje, u kojem je živela i stvarala skulpture žena od žice i tila. Život u Njujorku učinio ju je jačom, za razliku od mene, koja nisam otišla dalje od nežne mame iz predgrađa, osigurane primanjima svog muža. Ili bolje rečeno, novcem svog bivšeg muža.

Srce mi je uznemireno tuklo u grudima dok me je Megi vukla niz mračnu ulicu. Umirivala me je jedino slaba svetlost u daljini koja je iz nekog razloga imala ružičast odsjaj. Kada smo stigle do izloga iz kojeg je dopirala, bilo nam je jasno i zbog čega: u izlogu je stajao neonski natpis *Madam Aurora*. Svetlost je dodatno pojačavala zavesa puna roze i narandžastih staklića koja je visila uz izlog. Iza tih perlica nazirao se lik žene koja je, glavom i bradom, mogla biti upravo madam Aurora. Na glavi je imala turban zlatne boje, ispod kojeg su virili pramenovi sede kose. Sa usana joj je dimila upaljena cigareta. Iznenada je pogledala ka nama i pokretom glave pozvala nas unutra. Na izlogu je bila zalepljena reklama „Novogodišnje želje za samo 25 dolara“.

„Uđimo“, pozvala sam Megi. Oduvek sam volela zamišljajne želje i proricanje sudbine, tako da nisam mogla odoleti toj

prilici. Sem toga, želela sam da se sklonim sa hladnoće i odmorim umorna stopala.

Megi je imala izraz lica sa kojeg se čitalo: „Mora da si skrenula s uma.“

„Hajde“, ponovila sam. „Biće zabavno.“

„Zabavno je uživati u ukusnoj večeri“, rekla mi je Megi. „Zabavno je ljubiti nekoga na koga se pališ. *Nije* zabavno rasipati novac na nekakva gatanja.“

„Hajde“, molila sam je baš kao kada je molim da sasluša dok joj čitam horoskop ili kada je molim da zamisli želju. „Ti si ta koja me je učila da bi trebalo da uradim nešto neplanirano.“

Megi je oklevala, što je meni dalo snage da zakoračim i otvorim vrata madam Aurorinog lokala. Tada joj nije preostalo ništa drugo nego da krene za mnom.

Unutra je bilo toplo i puno dima. Mahnula sam rukom u znak pozdrava madam Aurori, ali nju je to izgleda podstaklo da uvuče još jedan dim i izduva ga pravo meni u lice.

Sa nevericom sam pogledala u Megi, a ona je samo slegnula ramenima. Nije me ni okrnula pogledom. Ja sam bila ta koja nas je uvukla unutra; ona neće učiniti ništa da nas izbavi odatle.

„Dakle, draga“, rekla je madam Aurora i konačno izvadila cigaretu iz usta. „Koja je tvoja želja?“

Koja je bila moja *želja*? Nisam očekivala da će mi tek tako pljunuti to pitanje u lice. Mislila sam da će mi pre toga možda pogledati u dlan, da će baciti karte ili nešto slično.

„Pa“, zbunila sam se, „imam li pravo samo na jednu želju?“

Madam Aurora se nasmejala. „Koliko god želiš, za 25 dolara po želji.“

Zaista, svako bi pomislio da nije u redu imati više od jedne želje.

Još jednom sam pokušala da uhvatim Megin pogled. I dalje je tvrdoglavo gledala na drugu stranu. Zažmurila sam i pokušala da se koncentrišem.

Šta je to što sam mogla poželeti pre svega? Da se moja ćerka Dajana vrati iz Afrike? Zaista sam to želela, ali svakako je trebalo da se vrati do kraja meseca, tako da bi to bila uzalud potrošena želja.

Da se zaposlim? Naravno. Kada me je muž napustio, bila sam toliko odlučna u tome da sama sebe izdržavam da sam, umesto alimentacije, zahtevala vlasništvo nad kućom. Narednih šest meseci provela sam ponižavajući se na razgovorima za posao u izdavačkim kućama. Niko, barem mi se tako činilo, nije želeo da zaposli četrdesetčetvorogodišnju ženu koja ima tačno četiri meseca radnog iskustva, ne računajući puno radno vreme koje je provodila u ulozi majke. Pokušavala sam da ih uverim da sam tokom prethodnih dvadeset godina čitala sve što mi je došlo pod ruku i da bolje od bilo koga znam šta prosečna žena iz predgrađa – a svaka od njih je ličila na mene – voli da čita.

Ali niko nije mario za moje iskustvo i čitalačke veštine. Izgleda da su u meni videli samo sredovečnu domaćicu sa zastarelom diplomom, čije su korice bile smeštene među dečjom lektinom za osnovnu školu. Nisam bila kvalifikovana za urednika i, mada sam bila spremna da prihvatim i mesto asistenta, niko nije bio zainteresovan. Nisu mi otvoreno rekli, ali svi su mislili da su me pregazile godine.

„Želela bih da budem mlađa“, rekla sam.

Po izrazima lica madam Aurore i Megi reklo bi se da sam to izgovorila preglasno.

Madam je prasnula u smeh.

„Šta će ti to u životu?“ pitala me je. „Sve brige, za koga ćeš se udati, šta će biti sa tvojim životom... To je suludo!“

I Megi se oglasila: „Hoćeš da kažeš da ponovo želiš da proživiš svu tu neizvesnost? Sada kad konačno možeš da središ svoj život?“

Nisam mogla da verujem da su me obe napale zbog toga. „Samo hoću da kažem da bih, da sam malo mlađa, nešto mogla da uradim drugačije“, pokušala sam da pojasnim. „Da malo bolje razmislim o prioritetima, da malo ozbiljnije poradim na karijeri...“

Ali Megi je već odmahivala glavom. „Ti si ono što jesi, Lajza“, rekla mi je. „Poznajem te od tvoje šeste godine. Čak i tada si sve druge stavljala ispred sebe. Pre nego što bi krenula napolje, morala si se uveriti da su ti plișani medvedići bili uredno sloŹeni. Kada smo krenule u srednju školu i kad je glavna okupacija svima bila to da izgledaju što bolje, jedino si se ti dobrovoljno prihvatila toga da guraš okolo paralizovanu devojkicu u invalidskim kolicima. A kada se rodila Dajana, postala je tvoja najveća i jedina briga.“

Morala sam priznati da je bila u pravu. Možda sam morala da napustim posao u *Džentiliti presu* kako ne bih izgubila bebu, ali, kad se Dajana rodila, ostala sam kod kuće jer je to bila moja odluka. A kada je odrasla, ubeđivala sam sebe kako nije vreme da se vratim na posao, jer je to možda baš bila godina kada ću konačno ponovo zatrudneti. Istina, Dajana je bila centar mog sveta.

I sada sam žela to da promenim? Poželela sam da vratim vreme i upišem Dajanu u obdanište, postanem zaposlena mama ili možda da uopšte nemam Dajanu?

Naježila sam se od same pomisli na to. Kao da je sama ta mi-sao mogla baciti senku na moju ćerku, moje majčinstvo, ono najvažnije u životu. Nikada ne bih mogla poželeti da je nema, da propustim svaki momenat proveden sa njom.

Ali gde sam tu bila ja? Da li me je tolika posvećenost detetu koštala života? Pravi razlog tome što sam poželela drugačiju sebe u mladosti je bila želja da drugačija dočekam starost: spokojnija, jača, sposobna da viknem iz sveg glasa i dobijem ono što želim.

„Šta će to onda biti?“, pitala me je madam Aurora.

„Želim da budem hrabrija“, odgovorila sam. „I još ako biste možda mogli da uradite nešto sa mojim celulitom...“

Megi je zakovitala očima i poskočila.

„Ovo je smešno“, rekla je i zgrabila me za ruku. „Hajde, Lajza. Idemo.“

„Ali nije mi se ispunila želja“, rekla sam joj.

„A ja nisam dobila novac“, dodala je madam Aurora.

„Baš šteta“, odgovorila je Megi. „Idemo odavde.“

Megi je koračala brzo. Pokušala sam da je zamolim da uspori, ali, umesto da me poslušaj, hodala je sve brže i očekivala od mene da je pratim. Moja umorna stopala nisu izdržala. Morala sam da stanem, a ona se vratila nekoliko koraka do mene.

„Daj mi svoje čizme“, rekla sam joj.

Zbunjeno me je pogledala.

„Ako misliš da nastavimo da hodamo ovoliko i ovakvim tempom, moraćemo da zamenimo obuću.“

Megi je pogledala u moje noge i prasnula u smeh.

„Tebi treba i više pomoći nego što sam mislila“, kazala mi je.

„O čemu ti to?“

„Videćeš.“ Već je počela da izuiva zelene čizme.

„Gde me vodiš?“ Uvek sam imala poverenja u Megi, kao mog ličnog vodiča kroz Njujork. Odmalena sam je, bez pogovora, pratila gde god je želela da me odvede. Te večeri mislila sam da ćemo otići na večeru u neki otmeni restoran. Ali, kada sam se osvrnula oko sebe i videla samo niske kućice i ne tako otmenu četvrt, obuvajući njene čizme, zapitala sam se šta ima na umu.

„Idemo kod mene“, rekla mi je.

„Zašto?“

„Videćeš.“

Čak i na štiklama hodala je brzim korakom, ali makar mene više nisu bolele noge. Odahnula sam kada smo konačno izašle iz pustare koja je delila Malu Italiju od kraja u kojem je Megi živela. I njen kraj je nekada ličio na pustaru, ali u proteklih nekoliko godina to se promenilo. Te večeri ulice su bile pune ljudi, a u svim restoranima i pabovima više nije bilo slobodnog mesta. Ne bih imala ništa protiv da smo svratile u bilo koji od njih – umirala sam od gladi – ali Megi je bila neumoljiva.

„Posle ćemo izaći“, rekla mi je.

„Posle čega?“

Zagonetno se nasmejala i ponovila frazu koja je postala nešto poput mantre: „Videćeš.“

Popele smo se stepeništem na peti sprat, do njenog potkrovlja. Zahvaljujući satima provedenim na spravi za vežbanje, to mi nije palo teško kao nekada. Nakon čitavog života provedenog u kući, počela sam da vežbam jer je to bilo jedino što mi je prijalo posle godinu dana konstantnog stresa. Kao posledica dugogodišnjih dijeta, kilogrami su nestali, a možda i od dva do tri sata svakodnevnog vežbanja.

Za nekoga ko dolazi iz predgrađa, gde se nameštaj iz *Poteri Barna* smatra vrhunskim, Megino potkrovlje bilo je pravo iznenađenje. Bila je to ogromna prostorija, koja je zauzimala čitav sprat, gde je svetlost dopirala kroz prozore sa sve četiri strane sveta. U samom centru od ukupno trista kvadrata nalazilo se nešto nalik na šator od jarkocrvene svile – plakar. Sve što je imala od nameštaja bili su ogroman metalni krevet, takođe jarkocrvene boje, i stilska fotelja presvučena ljubičastim plišom. Bilo je to jedino mesto gde se moglo sesti, ako ne računamo parket, isprskan bojama. Ja ga nisam uzimala u obzir.

„Dobro“, rekla je Megi odmah nakon što je tri puta okrenula ključ u bravi. „Da te vidim.“

Ali iznenađenu promenama u njenom potkrovlju, mene nije držalo mesto. Sve njene skulpture i ogromna žena od žice, sa grudima enormne veličine i lepršavom suknjom, kitnjastom poput novogodišnje jelke, bile su pomerene u jedan ćošak koji je ličio na zatvor za umetnine. Centralni deo Meginog radnog prostora bio je ispunjen nekakvom građevinom od cigala velikom kao frižider.

„Šta je ovo, pobogu?“, pitala sam je.

„Nešto novo, na čemu trenutno radim“, rekla je Megi. „Hajde, skini kaput. Hoću da vidim šta si obukla.“

Tada sam se konačno probudila. Kad god je želela da me odmeri, to nije izašlo na dobro. Još od vremena kada smo bile dovoljno odrasle da možemo same da se obučemo, želela je da promeni moj stil odevanja, što se meni nije dopadalo. Ne želim da zvuči pogrešno, Megi je imala odličan stil. Ali odličan za *nju*, ne i za mene. Osedela je još u ranoj mladosti i svake godine njena frizura bila je sve kraća, a kosa tršavija. Na sve strane virio je poneki čuperak. Što joj je frizura više ličila na mušku, to su joj minđuše bile ženstvenije i upečatljivije. Te večeri akcenat je bacila na viseće minđuše zelene boje. U telu, koje je još bilo u dobroj formi i imalo proporcije tinejdžerke, Megi je nosila duh Francuskinje. Volela je da uklapa neuklopive delove garderobe – te večeri to su bile izbledele farmerice, koje je nosila dok je još bila u srednjoj školi, krem košulja sa čipkastom kragom i ešarpa sivo-zelene boje – što je na njoj uvek izgledalo savršeno.

Kružila je oko mene, češkala bradu i odmahivala glavom. Uхватила se za ranflu širokog džempera koji sam imala na sebi.

„Odakle si izvukla ovo?“, pitala me je.

„Gari ga je nosio“, priznala sam. Ostavio je dosta svoje garderobe kada me je pre godinu dana napustio zbog zubarke. Zadržala sam je, jer sam dugo nakon njegovog odlaska bila ubeđena da će mi se vratiti. I nastavila da je čuvam, jer je prvih nekoliko meseci plaćao dažbine za kuću u kojoj sam živela sa njegovom odećom.

„Dronjav je“, rekla mi je Megi. „A suknja?“

Tu suknju sam zaista volela. Bila je iste bež boje kao džemper. Uska u kukovima i do kolena, bila je neverovatno seksi u odnosu na sve ostalo što sam oblačila proteklih dvadeset godina.

„Dajana ju je nekada nosila“, izgovorila sam ponosno. „Nisam mogla da verujem da mi dobro stoji.“

„Naravno da ti dobro stoji!“, viknula je Megi. „Kao grana si! Dođi ovamo!“

Okrenula me je i pokušala da me gura napred.

„Gde me vodiš?“

„Želim da se pogledaš.“

Gurala me je kroz potkrovlje sve dok nismo stale ispred ovalnog ogledala uokvirenog zlatnim ramom, baš onakvog sa kakvim je razgovarala zla veštica u *Snežani i sedam patuljaka*.

„Ogledalce, ogledalce“, rekla sam i nasmejala se, očekujući da će Megi prihvatiti šalu, ali ona se samo blago nasmejala ne prestajući da zuri u moja ramena.

„Ozbiljno“, rekla mi je pokazujući bradom na ogledalo. „Reci mi šta vidiš.“

Prošlo je mnogo vremena otkako sam sa entuzijazmom gledala sebe u ogledalu. Ponekad, pogotovo dok je Dajana bila mala, prolazili su dani da se ne pogledam u ogledalu. A onda kad sam se, tokom godina, ugojila, kada mi je kosa posedela i pojavile se bore oko očiju, nisam ni imala želju da se ogledam. Videla sam sebe kao odraslu, sredovečnu ženu sa prekomernim oblinama. Prosečnu, ali nimalo privlačnu i seksi. Svaki put kada bih videla svoj odraz u izlogu ili staklu automobila, bila sam šokirana činjenicom koliko sam se ugojila i ostarela.

Sada, spremna da se suočim sa svojom slikom u ogledalu, da se odmerim, prvi put u godini u kojoj mi se život okrenuo naopako, nisam imala isti utisak. Podigla sam bradu i okrenula glavu u stranu. Stajala sam gordo, sa osmehom na licu.

„Tako je“, rekla je Megi. Uхватила je moj široki džemper i s leđa ga zategla preko mog sada mišićavog stomaka i grudi. „Šta vidiš?“

„Vidim...“, rekla sam pokušavajući da pronađem prave reči. To jesam bila ja, ali neka verzija mene bez deteta, bez muža i svih godina koje su mi narušile stari sjaj. „Sebe“, konačno sam izgovorila sa nevericom.

„Da!“, povikala je Megi. „To jesi ti! Lajza koju sam poznavala i volela sve ove godine, a koja se nije videla od suvišnih kilograma i silnog nezadovoljstva.“

„Nisam bila nezadovoljna“, usprotivila sam se.

„O, kako da ne“, dodala je Megi. „Kako nisi bila nezadovoljna? Tvoj muž nikada nije bio uz tebe, ćerka ti je odrasla i otišla od kuće, majka ti je bila na samrti. Šta si imala?“

Kao da me je ubola. „Imala sam kuću koju sam održavala“, rekla sam. „Majku, o kojoj sam se brinula. I to što je Dajana odrasla i otišla na studije ne znači da joj više nisam potrebna.“

„Znam“, Megi je pokušala da ublaži svoje reči, „ne mislim da je beznačajno to što si radila. Hoću samo da uvidiš koliko sada svežije izgledaš. Koliko mlađe.“

„Mlađe?“, iznenadila sam se i opet se pogledala u ogledalu.

„Jednim delom zbog kilaže“, kazala je Megi i zamišljeno gledala u ogledalo, „ali ima tu još nečega. Kao da ti je pao nekakav teret s leđa. Sem toga, ti si oduvek bila mladolika. Sećaš se onda, kada smo maturirali, ti si bila jedina koja bi mogla da dobije glavnu ulogu u dečjem filmu. Pa čak i kada si napunila tridesetu, mnogo nakon što si dobila Dajanu, morala si da pokazuješ dokumenta da bi ušla u bar.“

„Ne verujem da bi me sada legitimisali.“

„Možda, ali možeš da izgledaš mnogo mlađe nego što imaš godina.“

„Kako to misliš?“

„S ofarbanom kosom, malo šminke, drugačijom garderobom, mislim da bi, kunem se da bi izgledala kao da ti je tek dvadeset!“ Megi je zvučala veoma euforično. „Zato sam te izvukla iz one vudu rupe! Jedino nas dve možemo učiniti da tvoji snovi postanu stvarnost.“

Nasmejala sam se. Ona je obično bila ta koja je isticala, kako je umela da kaže, pokretačku snagu pozitivnog mišljenja. Ja sam pre zamišljala želje gledajući u zvezde ili duvajući svećicu na rođendanskoj torti i bila ona što je verovala u Pepeljugu, Diznijeve crtače, koje sam bezbroj puta odgledala sa Dajanom u krilu, i u ono „ako isto sanjaš više puta, san će ti se ostvariti“. Umesto osmehom, Megi mi je uzvratila pogledom punim vere u ono što je rekla.

„Znači, ti misliš“, konačno sam progovorila, „da bih se mogla podmladiti samim tim što ću misliti da izgledam mlađe?“

„Ne samo time“, rekla je. „*Ledi klerol* malo će nam pomoći u tome. Pa, da počnemo.“

Dok sam sa plastičnom kesom za đubre, obmotanom oko naslaga raznoraznih hemikalija na glavi, sedela na ljubičastoj fotelji i grickala hladno parče pice, što je trebalo da predstavlja večeru, Megi mi je odala tajnu. Želela je da ima bebu.

„Šališ se“, rekla sam joj pokušavajući da ne zinem od iznenađenja.